

Burgerzaal

Je verliet de zaal en sloeg linksaf naar de rivier
waar je eerder nog rechtsaf wilde. En zo hebben
we er duizenden gezien wier wegen een andere kant
op gestuurd werden door uitspraken van mannen
in witte of zwarte met bloed besmeurde pakken.

Onze taak is niets te zeggen, wij houden vast aan
de belofte samen te dragen. We voelen de doffe
ogen wel achter onze splinters haken maar we
moeten de naar het einde verlangende blikken van
ons af laten glijden. Wij hangen niets op dan dromen.

Nee, er is hier in 700 jaar niets veranderd. Nog altijd
doet iets ons soms krom trekken als er van achter een
glas wijn of door een microfoon recht gesproken wordt.
Dan kraken we, altijd na een windvlaag, zodat
alleen de goede luisteraar ons hoort waarschuwen
voor wat er gebeurt als wij besluiten elkaar los te laten.

Tim Pardijs